

•ВОЛШЕБНАЯ СТРАНА•

חלילית הרועים

חי פעם זוג איכרים בכפר. עניים
שבעניים היו. והיה להם בן יאשה.
מילדותו אהב יאשה לנגן בחלילית. ולמד
לנגן יפה מאוד. כל מי שרק שמע
התפעל. אם יאשה ניגן שיר עצוב, כולם
נעשו עצובים, התחילו לבכות. ניגן
מנגינת ריקודים, כולם התחילו לרקוד,
לא יכלו לעמוד במקום.
כשיאשה גדל בא להורים ואמר:
"תרשו לי, אמא ואבא, שאלך עכשיו,
אחפש עבודה, ארוויח כסף. מה שארוויח
אביא לכם.
נפרד מההורים והלך.
בא לכפר אחד, אך שם אף אחד לא צריך
עזרה. בא לכפר שני, גם שם פועלים
שכירים לא דרושים.
בסוף הגיע לכפר מרוחק. הלך מבית
לבית ושאל:
"אולי דרוש לכם פועל?"

עבר חודש, חודשיים, שלושה. בקרוב צריכים בעלי הבית להתחשב עם הרועה ולשלם לנו שכר.

"איך זה?" חושב בעל הבית הערמומי "איך הרועה הזה מצליח לשמור על כל הצאן? בשנים הקודמות תמיד נאבדו הכבשים. או זאב טרף, או כבשה תעתה ונכנסה ליער. יכולתי לשלוח את הרועים הביתה בלי לשלם להם. וכאן קורה משהו מוזר. צריך לבדוק איך הבחור מצליח לשמור על הצאן השלם, מה הוא עושה במרעה."

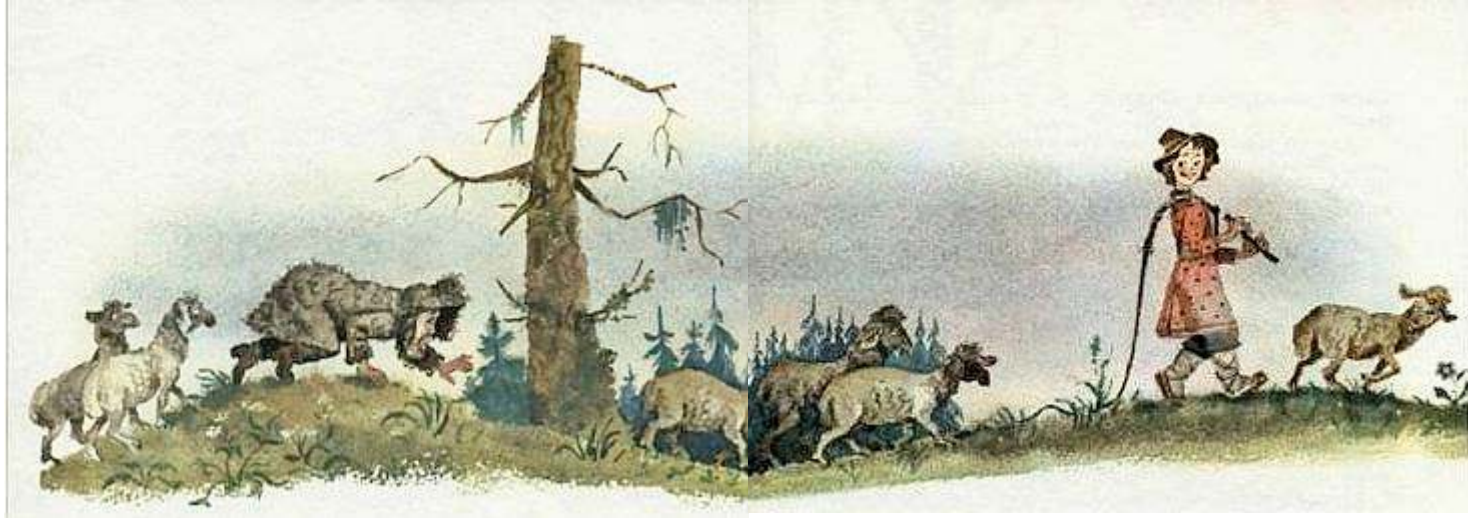
מוקדם בבוקר, כשעוד כולם ישנו, לקח בעל הבית את מעיל החורף שלו, הפך אותו עם פרוות הצמר החוצה, לבש אותו ויצא למכלאה. שם הוא נעמד על ארבע בין הכבשים. עומד ומחכה שהרועה יוציא את הצאן למרעה.

עם זריחת השמש יאשה קם והוציא את

מבית אחד יצא איכר ושואל: "תהיה מוכן לרעות כבשים?" "מוכן. זו לא עבודה מסובכת." "נכון, עבודה לא מסובכת. אבל אצלי תנאי כזה – אם תרעה טוב, תשמור על הצאן בשלמותו, תקבל שכר כפול. אך אם רק כבשה אחת תלך לאבוד, לא תקבל דבר. תצא מכאן ללא שכר." "אשמור ולא אאבד אף אחת" הבטיח יאשה.

"רק תזכור זאת!" כך נדברו ויאשה התחיל לרעות צאן. היה יוצא עם אור הבוקר וחוזר כשהשמש שקעה כבר. וכשחוזר, בעל הבית ואשתו כבר מחכים בשער וסופרים;

"אחת, שתיים, שלוש.. עשר, עשרים, ארבעים, חמישים.."
כל הכבשים חזרו!

התיישב תחת שיח והתחיל ללעוס עלה
דשא.
הכבשים הולכים במרעה, מלחכים עשב
ויאשה מביט עליהן. כשרואה שאחת מהן
רוצה להתקרב ליער, מיד מוציא את
החלילית, מנגן והכבשה חוזרת אליו.
ובעל הבית הולך כל הזמן על ארבע,
נוגע לאדמה בראשו, כאילו מלחך את
העשב. התעייף כבר, אבל התבייש לקום
על רגליו. אם הרועה יספר לשכנים
תהיה לו בושה בלי סוף!
הכבשים אכלו ואז אומר להן יאשה:

כבשים. הכבשים פעו ורצו. ובעל הבית
לא מפגר, למרות הקושי משתדל לרוץ
על ארבע וקורא:
"בא-בא-בא!"
ובעצמו חושב:
"עכשיו אבין את הכל."
הוא חשב שיאשה לא יבחין בו. אך יאשה
היה פיקח. ראה אותו מיד ורק לא נתן כל
סימן שהכיר אותו, הריץ את הכבשים
ומדי פעם מרביץ גם לבעל הבית באלה.
ממש בגב!
יאשה הגיע עם הצאן לקצה היער,

"טוב. עכשיו כשאתן שביעות ומרוצות
תוכלו גם לרקוד קצת."
ומתחיל לנגן מנגינה לריקוד על החלילית.
הכבשים התחילו לרקוד ולקפוץ, לרקוע
בפרסות! ובעל הבית אתן - אמנם לא
שבע ולא מרוצה, אבל קופץ החוצה
מהעדר ומתחיל להעיף רגליים. רוקד,
רוקד, כל מיני צעדים עושה, זורק רגליים
לפניו, לצדדים, לא יכול להפסיק!
ויאשה מנגן כל פעם יותר ויותר מהר, וגם
הכבשים כל פעם יותר מהר רוקדות.
מבעל הבית זעה בזרמים ניגרת, כולו
האדים, שערותיו פרועות. לא יכול יותר..
צעק:
"הי רועה, תפסיק לנגן! אין לי יותר כוח!"
ויאשה - כאילו לא שומע. מנגן ומנגן.
בסוף הפסיק ושואל:
"זה אתה, בעל הבית?"
"אני.."

יקרה." "התחיל בעל הבית להתחנן:
"אם החלטת כך, רק תשימי אותי בארגז
ותקשרי היטב בעליית הגג, כדי שלא
אתחיל לרקוד יחד אתך. אינני יכול יותר.
רקדתי כל הבוקר ועכשיו אני בקושי יכול
ללכת."
בעלת הבית הסכימה. שמה את בעלה
בארגז וקשרה בעליית גג לקורה.
ובעצמה רק חיכתה מתי הרועה יחזור
מהמרעה.
כשרק יאשה הגיע עם הצאן אמרה לו
בעלת בית:
"האם נכון שיש לך חלילית כזו שמרקידה
את כולם?"
"נכון."
"אז נגן קצת. אם ארקוד - אשלם לך את
השכר. ואם לא ארקוד - אגרש אתך בלי
כלום."

"איך הגעת הנה?"
"שוטטתי כך בדרך אגב.."
"אז לשם מה המעיל?"
"הרי קריר בבוקר, אז לבשתי.."
ונעלם אחרי השיחים.
חזר הביתה ואומר לאשתו:
"אין ברירה, אישה, צריך מהר לפטר את
הרועה, כל עוד אפשר ברוח טובה. נשלם
לו את השכר.."
"איך זה? לאף אחד עד עכשיו לא שילמנו
ולזה נשלם?"
"אי אפשר אחרת. הוא יביא לנו בושה כזו
שלא נוכל להראות פרצופנו לאנשים."
וסיפר לה איך הרועה הכריח אותו
לרקוד, והוא כמעט ונהרג מהמאמץ.
בעלת הבית שמעה ואומרת:
"אתה סתם טיפש! למה רקדתי? אותי
הוא לא ירקיד! שינגן כמה שרק ירצה.
כשיבוא אגיד לו לנגן. אז תראה מה

"טוב" אומר יאשה "שיהיה כרצונך."
היא חזרה למטבח והוא הוציא את
החלילית והתחיל לנגן מנגינת ריקודים.
בעלת הבית לשה בצק במטבח, אבל
כשניגן לא הצליחה לעבוד והתחילה
לרקוד. רוקדת וזורקת את הבצק מיד
ליד.

ויאשה מנגן כל פעם יותר מהר וכל פעם
יותר חזק.
ובעלת הבית רוקדת כל פעם יותר ויותר
מהר.

גם בעל הבית בעליית הגג שמע את
החלילית. הוא התחיל להעיף את ידיו
בתוך הארגז שלו. צר היה לו שם, כל
פעם ראשו בתקרה דפק. התנועע,
התנועע יחד עם הארגז. בסוף קרע את
הקשרים, קפץ והתחיל לרקוד בעליית
הגג. נפל מהארגז, נפל למטבח. יחד עם
אשתו התחיל לרקוד, להעיף ידיים

ורגליים!

ויאשה יצא למרפסת, התיישב על המדרגות וממשיך לחלל, לא מפסיק. בעל הבית ואשתו יצאו החוצה והמשיכו לרקוד בחצר לפני המרפסת. שניהם התעייפו, בקושי נושמים, אבל להפסיק לא יכולים.

התרנגולות ראו אותם וגם הן התחילו לרקוד, וגם הכבשים, והפרות, והכלב. ואז יאשה קם מהמרפסת, ותוך נגינה הלך אל השער, וכולם אחריו. בעלת הבית ראתה כמה חמור המצב והתחילה לבקש: "אוי, הרועה, הרועה,

תפסיק. אל תחלל יותר! אל תצא

מהחצר! אל תראה אותנו לאנשים! נתחשבן אתך ביושר! נמסור לך כל מה שמגיע!

לא!" עונה יאשה "שיראו אתכם האנשים הטובים, הישרים, שיצחקו מכם!" הוא יצא דרך השער והתחיל לחלל עוד יותר חזק. ובעל הבית עם בעלת הבית, עם הפרות שלהם, הכבשים והתרנגולות המשיכו לרקוד עוד יותר מהר.

ומסתובבים, קופצים, מניפים רגליים! כל הכפר התאסף. גם הזקנים גם הילדים, צוחקים, מצביעים באצבעות.. עד הערב ניגן יאשה. בבוקר קיבל את שכרו וחזר לאמא, לאבא. ובעל הבית ואשתו הסתתרו בבית. יושבים שם ולא מעזים לצאת, להראות את עצמם לאנשים.